

Ομιλία του Προέδρου των Τρικαλινών Ιεροψαλτών στο Ιερό Μνημόσυνο των προκατόχων τους

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο πρόεδρος και το Δ.Σ του Σωματείου Ιεροψαλτών Ν. Τρικάλων, Αθανάσιος Γ Δημητρίου, συμμετείχε στο ιερό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών πάντων των αιμνήστων προκατόχων Πρωτοψαλτών, Λαμπαδαρίων και λοιπών Ιεροψαλτών.

Η επιμνημόσυνη Θεία Λειτουργία τελέσθηκε στον Πάνσεπτο Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου Τρικάλων, το Σάββατο, 5 Οκτωβρίου 2024, από 7:30 έως 9:30 το πρωί.

“Αγαπητοί μου μέσα στον πάνσεπτο και περικαλλή Μητροπολιτικό μας ναό του Αγίου Νικολάου Τρικάλων, σήμερα έλαμψαν οι διπλωμένες μεμβράνες και οι χειρόγραφες μελιτουργίες των ονομαστών δούλων Του, που ως μουσουργοί και

μελοποιοί και μελωδοί και υμνογράφοι, και ακόμα και καλλιγράφοι και οξυγράφοι, στάθηκαν ανυπέρβλητοι μελπήτορες του ιερού μέλους της ψαλτικής εκκλησιαστικής τέχνης του Βυζαντίου“, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Πρόεδρος των Τρικαλινών Ιεροψαλτών.

Παρακάτω ολόκληρη η ομιλία του Προέδρου των Τρικαλινών Ιεροψαλτών

«Σου γράφω τη σελίδα αυτή, όπως ο βυζαντινός έκτιζε ένα εκκλησάκι», δηλ. με τέτοια ευλάβεια, αλλά και με τέτοια αγαλλίαση θα μας πει ο μακαριστός λογοτέχνης Πριγκιποννήσων Δωρόθεος.

Και γω εκλεκτοί παρευρισκόμενοι, με μεγάλη ευλάβεια και αγαλλίαση αυτήν την εν ύμνοις σημερινή πρόοδό μας, προς τους απελθόντας ψάλτες αδελφούς μας δεν θα την πω μνημόσυνο, αλλά «μετουσία χρόνου. σε άκουσμα και λάλημα ευωδιαστό αφού μας οδήγησε σε πάνδημη κοινωνία πνευμάτων, θα την ονομάσω και αναφορά των επιζώντων, σε ανθρώπους «εν πίστει τετελειωμένους» της χώρας των ζώντων. Στο ιδιόσημο εκείνο θίασο του μυριβόλου περιβόλου της ζωής μας, της Εκκλησίας μας, όπου ορισμένα μέλη της αξιώθηκαν να αποκαλούνται και Ψαλτωδοί αλλά ενίοτε και Πρωτοψάλτες και Λαμπαδάριοι και μάλιστα και του Νομού των Τρικκαίων.

Με αυτήν τη σκέψη μυσταγωγημένοι και με αδελφό φρόνημα, εξήλθαμε «εις εύηχον υπαντήν» των, ελκυσόμενοι από τον απόηχο των ψαλτωδημάτων τους, αλλά και βέβαιοι ότι τους προσφέρουμε μεγάλη ωφέλεια κατά των Κύριλλο Ιεροσολύμων, στον κόσμο της σιωπής των.

Σήμερα, λοιπόν αδελφοί μου δεν τρισαγίσσαμε απλούς ανθρώπους. Τρισαγίσσαμε εκτελεστές και εκπροσώπους της «μονοφωνικής, της ανόργανης της εκφραστικής και κατανυκτικής» – θα μας πει ο αξιόλογος καθηγητής Γρηγόριος Στάθης-εκείνης μελωδίας, που αποτελεί την άρρηκτη συνέχεια και έκφανση της μουσικής ιστορία του γένους και της φυλής μας.

Τρισαγίσσαμε εκτελεστές της Βυζαντινής ψαλτικής μας παραδόσεως, που είναι σύμφυτη με τη σεμνότητα, την ιεροπρέπεια και την κατάνυξη, στοιχεία που ματαιριάζουν ως Έθνος. Και πρέπει να τους συγκαταλέξουμε μεταξύ εκείνων που κράτησαν στο χέρι τους το αλφαβητάρι της ορθόδοξης πίστης μας, αλλά και μεταξύ εκείνων που μπόλιασαν στον απλό λαό μας τον έρωτα για την Ορθοδοξία.

Αλλά τι σημαίνει «τρισαγίσσαμε» ή «αναφερθήκαμε» ή «υποδεχθήκαμε» ή «αναφερθήκαμε» στους μακαριστούς μας ψάλτες προκατόχους μας;

Σημαίνει ότι τους καταστήσαμε και πάλι θεωρητούς, με το μαύρο ράσο τους, και τους ξαναστήσαμε χοροστάτες, είτε στους αρχαίους κυκλοτερείς τους άμβωνες, είτε στο κέντρο του παραδοσιακού τους ημικυκλίου, με τους αγκώνες στηριγμένους στις φθαρμένες χειρολαβές των στασιδίων τους, με τα μάτια άλλοτε στραμμένα προς τα Χερουβείμ, όταν δήλωναν πως τα εικονίζουν και άλλοτε κοιτάζοντας τους αναλογικούς συντρόφους τους, για εναρμόνιση της ρυθμικής εκφαντορίας τους.

Σημαίνει ακόμα ότι συνθέσαμε μαζί, μεταξύ ουρανού και γής, έναν καινούργιο ύμνο πάνω στην άφωνη μεγάλη υπόσταση της κοινής πορείας στη ζωή μας.

Σημαίνει ακόμη, ότι τους κελεύαμε με τις ευλογίες του αγαπητού μας Γενικού Αρχιερατικού μα Επιτρόπου π. Λάμπρ, να ξαναρχίσουν μυστικώς τους Ειρμούς και τους Αίνους. Να μας ψάλουν ξανά οι Πρωτοψάλτες τα περίτεχνα Δοξαστικά τους, όπως τα ακούσαμε και σήμερα, τη Δοξολογία τους, όπως της ακούσαμε και σήμερα, το χερουβικό όπως το ακούσαμε και σήμερα και στο τέλος να μας γλυκάνουν με ένα καλοφωνικό τους τέλεσμα αν ένα φύσημα αθωνικό, για να ξαποστάσουν οι κουρασμένες ψυχές μας από το μυροβόλημα της Σοφίας του Θεού.

Όλα αυτά μια ιστορία αγέραστη στη σκέψη μας. Όλα μια θέαση του μυστηρίου της μεγάλης μας ιστορίας και της μεγάλης μας Εκκλησίας.

Τι μακαριότητα αυτή σήμερα για εμάς, να φιλοξενούμε ξανά στην αυλή μας χιλιάδες κράχτες της καρδιάς μας προς τον Θεό Πατέρα. Χιλιάδες καλλωπίσματα των συνεντεύξεών μας με τον Παράκλητο. Μνημόνευσε στην προσκομιδή ο σεβαστός μας π. Λάμπρος, τα ονόματα των Μαϊστόρω, των Πρωτοψαλτών, των Λαμπαδαρίων, των Δομεστίκων, των Πριμικηρίων, των Ψαλτωδών, των Κανοναρχών, των Καλοφωνάρηδων, των Αναγνωστών, των Βαστακτών και των Ισοκρατών. Όλοι κι από ένας φθόγγος στην εναρμόνια κουστωδία του Θεού. Όλοι κι από ένα παρακλήτης Του. Αφανείς πλέον στα χθόνια βλέμματα των ανθρώπων, αλλά επίχρυσοι στα μάτια του Υψίστου. Κενοί από κοσμικά κεκραγάρια, αλλά πλήρεις από την παρουσία του Σαββαώθ.

Αγαπητοί μου μέσα στον πάνσεπτο και περικαλλή Μητροπολιτικό μας ναό του Αγίου Νικολάου Τρικάλων, σήμερα έλαμψαν οι διπλωμένες μεμβράνες και οι χειρόγραφες μελιτουργίες των ονομαστών δούλων Του, που ως μουσουργοί και μελοποιοί και μελωδοί και υμνογράφοι, και ακόμα και καλλιγράφοι και οξυγράφοι, στάθηκαν ανυπέρβλητοι μελπήτορες του ιερού μέλους της ψαλτικής εκκλησιαστικής τέχνης του Βυζαντίου. Οι δεινοί θεωρητικοί και ζηλωτές εκδότες του προγονικού θησαυρού μας, όπως τους χαιρόμαστε και σήμερα σε

εικονογραφήσεις Βυζαντινών τελετών ή σε ωχρές τοιχογραφίες ή και σε μικρογραφίες χειρογράφων θα μας πει ο Γρηγόριος Στάθης.

Μακαρίσωμεν αυτούς τους δημιουργούς του μοναδικού στον κόσμο μονοφωνικού μουσικού πολιτισμού μας, επιγόνου του αρχαίου ελληνικού των προ και μετά Χριστόν προγόνων και πατέρων μας.

Ήδη τώρα στο τέλος της ακολουθίας απόμεινε στη μνήμη μας, ο φανταστός τύπος του Ορθόδοξου Ψάλτη της πόλης μας με το σεμνό μαύρο ράσο το οποίο τον ευθυγραμμίζει στην μακραίωνη πορεία της Εκκλησίας μας. Και έτσι μας έγιναν αιθέρας.

Άξιο να τους προπέμψουμε στις ουράνιες μονές τους εμείς οι σημερινοί φύλακες της θεοπρεπούς μουσικής «εν φωναίς αυτών και ει πλείστω ήχω», υπό τους σημερινούς «άρχοντας των ωδών των αδόντων», με το γνωστό απελατικό της Εκκλησίας μας για «αιωνία αυτών τη μνήμην»

Ο Πρόεδρος
Αθανάσιος Γ Δημητρίου
Υποψ. Διδάκτορας Θεολογίας